

ARIADNA

I EL CERCLE DE L'AUDÀCIA

L'ESPASA DE TÀNATOS

SILVESTRE VILAPLANA

PRIMERA PART

LA FORJA
D'UN CERCLE

1

EN LES PROFUNDITATS DEL MAR

Sempre havia pensat que la meua vida era estranya. A mesura que creixia i passava de ser una nena a fer-me gran, trobava el món cada dia més incomprendible, com si em faltara el llibre d'instruccions. Creia que el motiu d'aquesta sensació provenia de ser una adolescent amb un pensament en lluita entre el que esperava de la vida i la monotonia del que em deparava el dia a dia. Estava equivocada. La meua existència era normal, avorrida i previsible, supose que com la vostra. Però els esdeveniments estaven a punt de precipitar-se i tot canviaria de dalt a baix.

El que mai no podia haver imaginat era que, mentre badallava per tercera vegada consecutiva en la classe de matemàtiques d'un dilluns qualsevol a les vuit del matí, el meu futur i el de tota la humanitat es jugava en un lloc molt allunyat d'aquella aula. Justament a 41.73 graus nord i 50.14 graus oest. Enmig de l'oceà Atlàntic, a uns sis-cents quilòmetres al sud-est de la costa de Newfoundland, al Canadà, un indret on el rellotge marcava quatre hores i trenta minuts menys que el de la meua classe.

Mentre la professora Marta Rius ens indicava quins exercicis havíem de fer a casa per repassar els coneixements del darrer tema i jo m'ho apuntava sense ganes en una agenda ja saturada, dos vaixells tiraven les àncores sobre les coordenades que marcava la brúixola electrònica i iniciaven una operació perillosíssima.

El mar estava agitat, la temperatura era freda i la missió que aquells homes tenien encomanada era gairebé suïcida. Però el sou que cobrarien per dur-la a terme era exorbitant, tant com per a jugar-se la vida o perdre-la, si era necessari.

Eren professionals, la majoria antics militars que llogaven el seu treball i les seues armes a qui més pagara. I, per això, cadascun d'ells sabia molt bé què havia de fer.

Els bussos es prepararen mentre els dos petits submergibles que duïen als vaixells foren disposats al costat de l'embarcació nodrissa. Els encarregats de la comunicació comprovaren que el so i la imatge arribaven perfectament al centre de control i que estava en marxa la connexió encriptada que havia de mostrar tot el que estava passant, en temps real, a l'altra banda del món. Concretament, en una mansió discreta a Europa, on un home observava en la pantalla, amb aparent indiferència, els moviments ben compenetrats dels seus subordinats.

—Comencem? —preguntà el cap d'expedició a la càmera que tenia al davant.

—Endavant! —ordenà una veu severa des del Vell Continent.

Els dos petits submarins van ser ocupats per homes vestits amb granotes resistents a baixes temperatures i les grues van fer descendir els aparells fins que van tocar l'aigua. Llavors, els van deixar anar.

La marea agitada els va balancejar perillosament i els va empentar contra el buc del vaixell fins que els motors van aconseguir equilibrar les naus. Llavors, es van endinsar en les profunditats. Les càmeres de visió nocturna, preparades per a la foscor, mostraven l'interior del mar: peixos sorpresos per aquella invasió i una fauna marina alterada pels visitants inesperats que fugia esperitada.

Però cap dels mercenaris no parava atenció en aquell panorama extraordinari. No tenien temps ni interès i l'objectiu no era conèixer les belleses marines. El descens dels submergibles es va dur a terme de manera vertiginosa, al límit de la pressió que un ésser humà pot suportar en aquella profunditat sense patir greus seqüeles. Calia actuar de pressa. Volien estalviar-se riscos amb les forces de seguretat perquè sabien que allò que estaven duent a terme era il·legal. Eren conscients que anaven a alterar un patrimoni de la humanitat subaquàtic protegit per desenes de lleis i convencions. Però això resultava un delicte menor comparat amb la importància del seu propòsit final.

A penes uns minuts més tard, les primeres imatges de l'objectiu aparegueren en pantalla. Durant uns segons hi hagué un silenci respectuós. La imatge en colors verdosos que oferia la càmera d'infrarojos impressionava per la seua immensitat, per la ruïna que mostrava, perquè estaven

davant d'un espai històric i perquè sabien que just en aquell lloc havien perdut la vida més de mil cinc-centes persones.

—El *Titanic*! —confirmà l'home que estava al comandament del primer dels submarins. I, per un instant, li passaren pel cap les famoses imatges del transatlàntic més famós del món eixint del port de Southampton l'any 1912 cap a Nova York, amb un capità de barba blanca dirigint la nau. Mai no van arribar a la destinació planejada. Un iceberg els esperava per provocar una de les tragèdies marines més famoses de la història.

El capità del primer dels submarins es quedà fascinat durant uns segons observant el vaixell, conscient que estava al davant d'unes restes llegendàries. Un estossecc a l'altra banda de la línia el comminà a continuar la feina. No eren un grup de turistes de luxe. El seu propòsit era cometre un robatori.

Des que l'any 1985 s'havia trobat el *Titanic*, hi havia hagut diferents expedicions que l'havien visitat i, fins i tot, una pel·lícula oscaritzada sobre el tema. Alguns dels qui havien baixat a les profunditats a retrobar el vell transatlàntic havien aconseguit extraure'n diversos objectes que es mostraven en exposicions itinerants. Però als mercenaris dels submarins no els interessava cap de les relíquies històriques o sentimentals que amagava el mític vaixell.

Havien estudiat en detall les opcions i sabien que cap dels dos submarins podia arribar més enllà d'on eren en aquell moment. Era impossible travessar el laberint de passadissos d'un vaixell malmés i ple de paranys inesperats

sense jugar-se la vida, per això comptaven amb l'ajuda d'uns petits robots teledirigits d'última generació. Aquell era l'avantatge de no tenir límit en el pressupost.

El cap d'expedició va pulsar un botó i unes trapes es van obrir al submarí. Tres petits aparells de formes i grandàries diverses van eixir a l'exterior. Tenien una aparença semblant a drons, però cadascun d'ells tenia una morfologia distinta perquè estava adaptat a la funció que havia d'exercir en aquella missió marina.

Els tres dispositius es van situar l'un rere l'altre a una petita distància i van recórrer els passadissos del vaixell seguint el camí d'un mapa que el tècnic que els controlava tenia après al detall. De tant en tant, el dron inicial havia d'obrir camí. Si una porta o un obstacle impedia el pas, el giny utilitzava la petita llança tèrmica que duia incorporada i barrinava un forat per on podien entrar les tres màquines.

Quinze minuts més tard ja es trobaven a la part més luxosa del *Titanic*, en el cor del vaixell, allà on els hostatjats més rics notaven menys les vibracions de la nau i tindrien un trajecte més tranquil. Tot estava previst per als viatgers preferents, fins a l'últim detall. Però ara tot havia canviat. L'entorn oferia un aspecte fantasmagòric: làmpades de vidres enterbolits, metalls plens de rovell, restes d'un mobiliari que en una altra època va ser el més ostentós del món, cortines esgarrades... la fastuositat transformada pel temps i pel mar en un paisatge crepuscular.

Els tres drons es van aturar al davant d'una cambra.

—Hem arribat —confirmà el capità del primer submarí al centre de control.

—Aneu amb compte ara.

El tècnic que movia el primer dels drons va sospirar. Sentia les mans tremoloses pel fred i per la tensió.

La llança tèrmica va desfer la porta de la cabina com si fora mantega i els tres aparells passaren a l'interior. La càmera va oferir una visió panoràmica de l'espai. L'habitació era semblant a les altres de primera classe del vaixell, però ells sabien que aquesta tenia una cosa especial. El dron mesurà la distància de la part sud de la cambra, feu els càlculs i s'acostà a un punt en concret del mur.

—Comencem l'extracció —anuncià el tècnic.

La llança tèrmica va incidir en una de les parets. La llum blavosa va començar a fondre-la amb una certa dificultat. Era evident que el material que recobria aquell mur era molt més dur que el que s'havien trobat fins llavors. De mica en mica, la llança va dibuixar en l'envà un requadre de poc més de dos metres quadrats. Aleshores, el primer dron es va retirar i va deixar pas al següent aparell. El tècnic va notar que, malgrat el fred que feia dintre del submarí, estava completament suat.

Les làmines d'acer que encapçalaven la segona màquina es van introduir amb cura entre les escletxes que acabaven d'obrir en la paret. Els braços de la màquina van anar pressionant fins que notaren que tenien ben atrapat el quadrat que s'hi havia generat. Llavors, els propulsors del dron van variar la posició i es van posar a màxima potència.

Durant uns segons no va passar res, però després, a poc a poc, un objecte es va desaferrar del mur i va quedar captiu dins del dron.

—Tenim la caixa forta —confirmà el capità del submarí.

El crit de victòria va ser general i es va poder sentir a través dels micròfons. Fins i tot a la llunyana Europa, l'home de la mansió somreia i estava inclinat cap endavant atent a cada moviment.

Però la missió encara no estava acabada. Estaven a 3.800 metres de profunditat a l'interior d'un vaixell enfonsat i absolutament deteriorat, i havien de fer sortir els drons.

Les màquines tornaren a situar-se en el mateix ordre. Al davant, la llança tèrmica; al mig, l'aparell que duia enganxada la caixa forta. Darrere, el tercer dron, vigilant.

La sortida va ser més senzilla. El camí estava fet i només calia recórrer-lo just a l'inrevés. Per això, aviat van arribar prop dels dos submarins.

—Torneu a casa —digué el capità del submarí en veure'ls, com si les màquines tingueren la capacitat d'escoltar-lo i d'entendre'l.

Llavors, va començar la tragèdia.